

วัฒนธรรม

วัฒนธรรมส่วนใหญ่ที่ชาวอินโดนีเซียได้รับจากชาวฮินดู ได้แก่ สถาปัตยกรรมการปั้นรูป วรรณคดี ดนตรี นาฏศิลป์ และการละเล่นพื้นเมือง ซึ่งยังคงมีอยู่ในบาหลิ และลอมบอกตะวันตก

การแต่งกาย ผ้าที่ชาวบาหลิทั่วไปใช้สวมใส่คือผ้าเอนเดค ผ้าประเภทนี้จะมีลักษณะเป็นผ้าอิกัตลายขวาง ซึ่งจะใช้วัตถุดิบประเภทฝ้าย เรียงหรือผสมผสานกันทั้งฝ้ายและเรียงแต่ก็มีบ้างที่ทำจากไหมซึ่งมีราคาแพงมาก

เนื่องจากประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม การแต่งกายจึงโน้มไปตามประเพณีของศาสนา โดยผู้ชายจะนุ่งโสร่งสวมเสื้อคอปิด แขนยาว สวมหมวกรูปกลม หรือหมวกหนีบ ทำด้วยสีกุหลาบสีดำ บางครั้งจะนุ่งโสร่งทับกางเกงประมาณครึ่งตัว โดยปล่อยให้เห็นขากางเกง ในกรณีที่ต้องเข้าพิธี อาจจะมีการเหน็บกริชด้วย ปัจจุบันผู้ชายอินโดนีเซียส่วนใหญ่นิยมแต่งกายแบบสากล แต่ยังคงสวมหมวกแบบเดิม ส่วนผู้หญิงจะใช้ผ้าไคน์พันรอบตัว และใช้นุ่งอยู่กับบ้านเท่านั้น ผ้าไคน์จะมีลวดลายสวยงามมาก เนื้อดีและราคาแพง ซึ่งเป็นที่นิยมเรียกกันอีกชื่อว่า ผ้าปาติก เวลานุ่งจะต้องให้ยาวกรอมเท้า สวมเสื้อ เรียกว่า เคบาจา เป็นเสื้อที่รัดติดกับตัว แขนยาว สำหรับผู้หญิงชาวเกาะสุมาตรา นิยมสวมเสื้อหลวม ลำตัวยาวเกือบถึงเข่า เรียกว่า บัตยูกรุง และใช้ผ้าห่มพาดไหล่ข้างหนึ่งด้วย

ผู้หญิงอินโดนีเซียไว้ผมยาวแล้วเกล้าเป็นมวย และใช้เครื่องประดับ เช่น พลอย หรือ ดอกไม้ประดับศีรษะ รองเท้าที่ใช้เดิมเป็นรองเท้าแตะ แต่ปัจจุบันเป็นรองเท้ามีส้นและทาสี แกะสลักรูปต่างๆ สายคาดทำด้วยหนังทาสีเงินหรือสีทอง สตรีที่นับถือศาสนาอิสลามจะใช้ผ้าคลุมศีรษะ แต่ไม่ปิดหน้า ปัจจุบันนิยมแต่งกายแบบตะวันตกมากขึ้น การแต่งกายแบบดังกล่าวจะใช้ในโอกาสพิธีสำคัญๆ เท่านั้น

เครื่องประดับที่สำคัญเป็นเครื่องประดับที่คนทั่วโลกยอมรับกันดี เช่นเครื่องประดับที่ประกอบด้วยหินสีดำและเงิน เครื่องประดับประกอบไปด้วยวัสดุทำจากเงิน เครื่องประดับที่ประกอบไปด้วยวัสดุที่ทำจากคริสตัส เครื่องประดับที่ประกอบไปด้วยวัสดุที่ทำจากหินสี เครื่องประดับของชาวบาหลิส่วนมากมักจะทำจากมือโดยรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของชาวอินโดนีเซียให้มากที่สุดและส่วนใหญ่จะทำจากวัสดุที่มีอยู่ในท้องถิ่น สำหรับเครื่องประดับเหล่านี้ก็มีลักษณะคล้ายกับเครื่องประดับของประเทศไทยและประเทศอื่นๆ การทำเครื่องประดับของชาวบาหลินั้นมักจะประดับตกแต่งด้วยลูกปัดเป็นส่วนใหญ่

ศิลปะการแสดงของอินโดนีเซีย

ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หากมองเรื่องของนาฏศิลป์และศิลปะการแสดงแล้วประเทศอินโดนีเซียถือเป็นหนึ่งที่มีวัฒนธรรมทางการแสดงอันเก่าแก่และมีลักษณะโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของตน โดยพื้นฐานของวัฒนธรรมมุสลิมและฮินดูปรากฏอยู่เด่นชัดในศิลปะการแสดงของอินโดนีเซีย

ศิลปะการแสดงที่เป็นเอกลักษณ์ที่เด่นชัดของอินโดนีเซียและยังคงเป็นศิลปะประจำชาติที่เก่าแก่ที่สุดก็คือศิลปะการเชิดหนังหรือเชิดหุ่น ภาษาชวาเรียกว่า “วายัง” หรือเรียกเต็มชื่อว่า “วายัง ปูร์วา” “วายัง” แปลว่า “เงา” ส่วน “ปูร์วา” แปลว่า “ความเก่าแก่” รวมกันจึงหมายถึงความเก่าแก่แห่งศิลปะการเชิดตัวหุ่นที่ทำจากหนังให้เกิดเป็นภาพเงาบนจอผ้า ในปัจจุบันคำว่าวายังมีความหมายทั่วไปว่า “การแสดง”

จุดเด่นของประเทศ

เอกลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นอินโดนีเซียมากที่สุดและก็เป็นที่ยู่อากไปทั่วโลกคือผ้าบาติก ลักษณะของบาติกของชาวอินโดนีเซียมีลักษณะคล้ายคลึงกับผ้ามัดหมี่ของเรานั้นเอง แต่จะมีลักษณะที่แตกต่างกันไป ถ้ามองดูเผินๆ จะไม่แตกต่างกันมากนัก